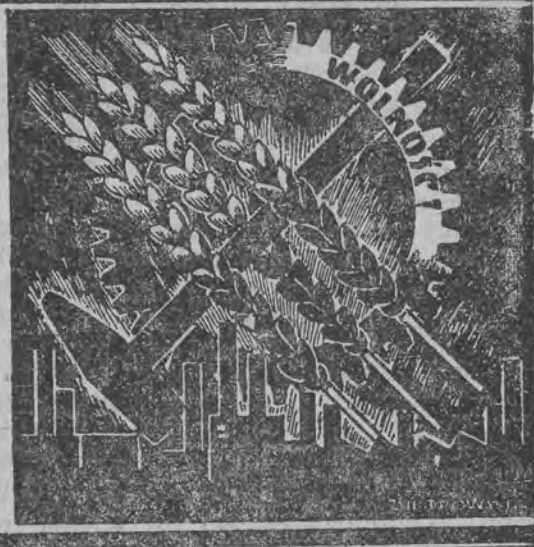

ŁODZIANIN

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

Redakcja i Administracja: Łódź—Al. Kościuszki Nr. 29, tel. 100-99
Redaktor przyjmuje od godz. 17—19. Rękopisów nie zwraca się.
Administracja czynna od godz. 9 do 15 i od 17 do 19. Konto w Banku Spółem
oddział w Łodzi 40. Redakcja nocna: Piotrkowska 33, telefon 141-56 od 20—23
Wydawca: Łódzki O. K. R. P. S. Redaktor odpowiedzialny: Stawiński Wincenty

Czwartek 15 kwietnia 1937
Cena numeru 10 groszy

Drukarnia Ludowa. Piotrkowska 83

Warunki prenumeraty: w Łodzi z odnośnikiem do domu zł. 2,50 miesięcznie, na prowincji zł. 3, za zmianę adresu gr. 50. Cena ogłoszeń: Za wiersz 1 milimetry przez jedną szpalę (na stronicy 6 szpalt, w tekście gr. 50, zwykłe gr. 40. Nekrologi do 100 mm. gr. 20, powyżej 100 mm. gr. 50. Obrobne za wyraz gr. 15. Za treść ogłoszeń redakcja nie odpowiada.

Sytuacja na froncie Ciężkie straty faszystów

NA FRONCIE MADRYCKIM.
Korespondent Havasa donosi, że mimo złej pogody, samoloty rządowe dokonały na froncie madryckim szeregu nalotów na pozycje nieprzyjacielskie, zadając nieprzyjacielowi poważne straty. Na froncie Guadalajara samoloty rządowe ostrzeliwały skutecznie kolumnę powstańczych samochodów ciężarowych na drodze do Mandyone, niszcząc kilkanaście wozów.

CIEŻKIE STRATY FASZYSTÓW NA FRONTACH BASKIJSKICH.
Komunikat oficjalny sztabu głównego północnej armii rządowej głosi, że na odcinku Alaya wojska rządowe zadały nieprzyjacielowi ciężkie straty.

Na froncie Guipozcoa na odcinku Eibar daje się zauważyć wzmożoną aktywność powstańców.

Na froncie Burgos intensywny pojedynek artyleryjski.

Na odcinku Escampero artyleria rządowa zniszczyła pozycje powstańców.

Korespondent agencji Havasa donosi, że wojska rządowe zdobyły

y w dniu wczorajszym szereg ważnych pozycji strategicznych na odcinku Urquiola. Powstańcy stracili 150 zabitych i 500 rannych. Późno w nocy powstańcy usiłowali odebrać zdobyte pozycje, zostali jednak odparci i ponieśli ciężkie straty.

HISZPANIA LUDOWA PRZESTRZEGA PRAWA AZYLU.

Rokowania prowadzone przez posła R. P. w Madrycie min. Szumakowskiego z Rządem hiszpańskim w sprawie ewakuacji Hiszpanów, korzystających z prawa azylu w poselstwie R. P. zostały pozytywnie zakończone. Rząd hiszpański zgodził się, aby 66 Hiszpanów — azylantów zostało przewiezionych autobusami pod flagą polską z Madrytu do Walencji. Azylanci zostaną załadowani na okręt polski „Willi”, który zawiezie do Walencji 16 kwietnia i wywiezie poza granice Hiszpanii. Jest to ostatnia partia Hiszpanów, korzystających z prawa azylu w poselstwie R. P. Poprzednia partia została ewakuowana do Francji.

Fortyfikacje na brzegach Sundu dla obrony przed „Trzecią” Rzeszą

Dzienniki niemieckie alarmują, że pod naciskiem Anglii przystąpiła Szwecja do budowy fortyfikacji na brzegach cieśniny sundzkiej. Cieśnina ta, położona między największą wyspą Danią, Zelandią a Szwecją, łączy morze Bałtyckie z Kattegatem. Sund posiada 4 — 28 km. szerokości, 50 km. długości i około 30 metrów głębokości.

Prasa berlińska donosi, że Anglia zażądała również od Danii, aby podjęła ona za przykładem Szwecji budowę fortyfikacji na

duńskim wybrzeżu Sundu. Duńskiemu premierowi Stauningowi, który we wtorek opuścił Londyn, po kilkudniowym pobycie, ofiarowano ze strony angielskiej pożyczkę na fortyfikowanie wybrzeża cieśniny sundzkiej.

W Berlinie zapewniają, że Dania uchyliła się od spełnienia życzeń angielskich z obawy, aby budowa fortyfikacji na brzegach Sundu nie wywołała sprzeciwu i przeszkód ze strony Niemiec.

Fakir Ipi który wydał wojnę całej potędze Wielkiej Brytanii

Z Indii donoszą, że przygotowania do rozpoczęcia energicznej kampanii przeciw fakirowi Ipi dobiegają końca. Ostatnie przesunięcia wojsk angielskich w kierunku

ku Waziristanu zgromadziły tam 4 brygady piechoty w sile 33 tysięcy bagnetów. Jako uzupełnienie tych sił przydzielone zostały dwie eskadry lotnicze z Miramshah.

Pamięci Feliksa Perla

w dziesiątą rocznicę zgonu złoży hołd świat Pracy stolicy na UROCZYSTEJ AKADEMII w niedzielę, 18 kwietnia, o godz. 9.30 w sali „Ateneum”, przy ul. Czerwonego Krzyża Nr. 20.

Wszelkie organizacje naszego ruchu przybędą na Akademię ze sztandarami.

Przemawiać będą tow. tow. T. Arciszewski, M. Niedziałkowski i M. Nowicki.

CENTRALNY KOMITET WYKONAWCZY P. P. S. REDAKCJA „ROBOTNIKA”.
W. O. K. R. P. P. S.

Wstęp na Akademię — wolny.

Pamięci tow. Perla poświęcamy szereg artykułów na str. 3-ej i 4-ej.

POLSKA PARTIA SOCJALISTYCZNA

Do ludu pracującego miast i wsi Niech się święci 1 Maj!

TOWARZYSZE I TOWARZYSZKI!
OBYWATELE I OBYWATELKI!

„Sanacja” zbankrutowała. Ujawniły się też bezsila i jałowość myśli wszelkich odcieni obozu „narodowego”. Wraz z tym wydzwignął się w ostatnich latach z chwilowej apatii polski lud pracujący i wkroczył na scenę polityczną z całą mocą swych milionowych szeregów.

Bankructwo ideologiczne i organizacyjne faszystów, czy to „sanacyjnego” czy też „narodowego”, oraz wzmocnienie aktywności mas pracujących — oto znamiona obecnej chwili.

Mamy przed sobą we wszystkich krajach straszliwy plan rządów klas posiadających:

POLSKĘ trzeba wydzwignąć wzwyż, na należyty poziom, wbrew kapitalistom i obszarnikom, niszczącym gospodarkę kraju, wbrew rodzimemu i międzynarodowemu faszystowskiemu, depczącemu prawa ludu i narodów, tyranizującemu nawet pod bokiem Polski w jej opiekę i w opiekę Ligi Narodów oddany Gdańsk.

Wydzwignąć Polskę można tylko przez wielki i zorganizowany wysiłek mas pracujących, przez związanie naszego Państwa z demokracjami świata, z ludami, budującymi swe szczęście własnym wysiłkiem mas.

Warstwy rządzące dzisiaj nie ustąpią jednak same. Bronią i będą nadal bronić swych przywilejów. Jesteśmy świadkami coraz to nowych prób wybudowania zapór na drodze do zwycięstwa ludu. Powołano w tym celu specjalny aparat klerkalizmu („Akcja Katolicka”) dla zwalczania wyzwolenieckiego ruchu robotników i chłopów. Rozwydrzony antysemityzm odwraca uwagę od zadań istotnych i stara się skierować masy na drogę walki wewnętrznej wśród biedoty różnych narodowości. Ponawiane są też próby wskrzeszenia starego BBWR, zgasłego po bojkocie wrześniowych wyborów „sanacyjnych”.

Trzeba więc wielkich sił i wielkiego zapалу, ogarniającego najszerze masy, aby te zapory, wznoszone ręką wrogów ludu obalić i otworzyć wrota wszechstronnemu rozwojowi i powszechnemu dobrobytowi mas pracujących.

LUDU PRACUJĄCY! W Twoich rękach leży przyszłość Polski. Wyteż swe siły, by obalić zło, pleniące się wokół. Zjednocz się przy wspólnym sztandarze walki o wolność i sprawiedliwość społeczną!

Zbliża się uroczysty dzień 1 Maja — **ŚWIĘTA PRACY I WALKI!** Niechaj rozebrzmia w tym dniu po całej Polsce te same hasła, które ożywiają lud pracujący na całym świecie:

**PRZECIWKO WYZYSKOWI,
PRZECIWKO FASZYZMOWI,
PRZECIWKO STRASZLIWEJ KRZYWDZIE BEZROBO-**

**CIA,
O DEMOKRACJĘ,
O PLANOWĄ GOSPODARKĘ SPOŁECZNĄ.**

P. P. S. — Wasza stara partia, wypróbowana w ogniu walki z potrójnym najazdem, z rodzimą ciemnotą, z atakami faszystów „sanacyjnego” i endeckiego wzywa Was do masowego udziału w demonstracjach 1 Maja, by stwierdzić wobec wszystkich, że lud pracujący Polski dość ma już beznadziejności dzisiejszych stosunków, że skończył się czas nie liczenia się z wolą ludu, że robotnik, chłop i pracownik umysłowy wkroczyli razem na jasną drogę działania, gotowi do realizowania w Polsce swoich ideałów.

Robotnik, chłop, pracownik umysłowy, odrzucając ideologię

i taktykę komunizmu, skupiają się pod naszymi, pod socjalistycznymi sztandarami.

W masowych demonstracjach 1 Majowych, które skupią robotników, chłopów, pracowników umysłowych i cały lud pracujący wsi i miast —

BĘDZIEMY ŻADAC ZMIANY KONSTYTUCJI W DUCHU SZEROKIEJ DEMOKRACJI, DAJĄCEJ PRZY SILNYM RZĄDZIE ROBOTNICZO - CHŁOPSKIM PEŁNY WPŁYW MASM PRACUJĄCYM NA PANSTWO;

BĘDZIEMY ŻADAC ROZWIĄZANIA SEJMU I SENATU I NOWEJ ORDYNACJI WYBORCZEJ, OPARTEJ O PIĘCIOPRZYMIOTNIKOWE PRAWO GŁOSOWANIA;

BĘDZIEMY DOMAGAC SIĘ WYWŁASZCZENIA OBSZARNIKÓW I WIELKICH KAPITALISTÓW, REFORMY ROLNEJ BEZ WYKUPU, I ZORGANIZOWANIA PLANOWEJ GOSPODARKI SPOŁECZNEJ;

BĘDZIEMY PROTESTOWAC PRZECIWKO REPRESJOM WOBEC ORGANIZACJI ROBOTNICZYCH, CHŁOPSKICH I PRACOWNICZYCH, DOMAGAJĄC SIĘ PEŁNEJ SWOBODY WALKI O PRAWA CZŁOWIEKA PRACY;

BĘDZIEMY PROTESTOWAC PRZECIWKO OSŁABIANIU POLSKI PRZEZ RODZIMY I OBCY FASZYZM I ROZBRAJANIU JEJ W OBLICZU ZERÓJĄCYCH SIĘ SIĘ HITLERYZMU; WSKAZUJĄC, ŻE SIŁA OBRONNA, BEZPIECZEŃSTWO, CAŁOŚĆ I NIEPODLEGŁOŚĆ POLSKI LEŻĄ TYLKO W MASACH PRACUJĄCYCH I W SERDECZNYM ZWIĄZKU TYCH MAS Z PANSTWEM;

BĘDZIEMY DEMASKOWAC OBLUDĘ NACJONALIZMU, PRZECIWSZTAWIAJĄC MU SOLIDARNOŚĆ WSZYSTKICH LUDZI PRACY W WALCE O POWSZECHNĄ SPRAWIEDLIWOŚĆ.

Taką treść nadamy tegorocznemu świętu 1 Maja. Zgodnie z tradycją tego święta żywych i młodych, zgodnie z rytmem wypadków, idących przez świat! Dziś bowiem odsłania się nowa karta dziejów. Zamyka się ponury rozdział faszystów. Jego potęgę zalamuje się na trudnościach gospodarczych i rosnącym umiłowaniu wolności. W dniu 1 Maja **PRZESŁEMY TEDY GORĄCE POZDROWIENIA DLA BOHATERSKIEGO LUDU HISZPANII**, broniącego swej wolności przed międzynarodową interwencją faszystów. Nie zapomnimy też o jęczących w niewoli faszystowskiej robotnikach Włoch, Niemiec i Austrii. Słowem otuchy rozebrzmia nasze manifestacje dla bitych i poniewieranych obywateli Gdańska. Zespolimy się też z robotnikami Francji, Anglii, Krajów Skandynawskich i Stanów Zjednoczonych Ameryki, walczącymi zwycięsko o prawa człowieka pracy.

ROBOTNICY, CHŁOPI, PRACOWNICY UMYSŁOWI LUDU POLSKI!

Stańcie wszyscy w karnych i zwartych szeregach demonstracji 1 Maja. **NIECH ZATRZYMAJĄ SIĘ WSZYSTKIE WARSZTATY PRACY.** Niech cała Polska zobaczy, jaką siłą jest lud Polski. Niech lud Polski dokona przełomu, jakich szeregów, by wzniesiony na duchu przeprowadził zwycięsko swą walkę o nową Polskę, Polskę ludu pracującego, o Polskę chłopów i robotników.

NIECH ŻYJE 1 MAJ!

NIECH ŻYJE SOCJALIZM!

NIECH ŻYJE RZĄD ROBOTNICZO - CHŁOPSKI!

CENTRALNY KOMITET WYKONAWCZY POLSKIEJ PARTII SOCJALISTYCZNEJ.

Warszawa, w kwietniu 1937.

Szosa strategiczne na Śląsku niemieckim

Na żądanie czynników wojskowych Rząd niemiecki polecił władzom na Śląsku Opolskim budowę 3 nowych autostrad o charakterze wyrażnie strategicznym.

Dwie z tych szos prowadzić będą bezpośrednio do granicy polskiego Górnego Śląska i przez

specjalne odnogi połączone zostaną z wielką arterią komunikacyjną, jaką tworzy szosa Bytom — Wrocław — Berlin.

Budowa nowych autostrad na Śląsku Opolskim ma być dokonana w najbliższym czasie.

Obieg pieniężny w Polsce

Z dekadowego bilansu Banku Polskiego wynika, że w pierwszej

dekadzie kwietnia obieg pieniężny w Polsce obniżył się w banknotach i bilonie o 33,6 i dnia 10 kwietnia wyniósł ogółem 1,395,8 milionów złotych. Obieg banknotów zmniejszył się o 25,8 do 973,8 mil. zł. i obieg bilonu obniżył się o 7,8 do 422 milionów złotych. Zapas złota powiększył się w pierwszej dekadzie kwietnia o 0,8 do 406,7 mil. zł., a stan pieniędzy zagranicznych i dewiz o 0,1 do 35,5 milionów złotych. Pokrycie złotem wyniosło dnia 10 kwietnia 36,48%. („Press”).

Ze świata kultury

SKANDAL Z „MALASZKĄ”

Utworem, który wywołał skandal literacki w ostatnich latach XIX wieku, była „Malaszka” Gabrieli Zapolskiej. Podobno początkująca pisarka chciała świadomie „zgorszyć” sferę szlachecką, nie przypuszczając prawdopodobnie, że historia wiejskiej dziewczyny doprowadzi do procesu sądowego. W „Prawdzie”, redagowanej przez Świętochowskiego, jeden z recenzentów uznał „Malaszkę” za nieudolną przeróbkę rosyjskiej powieści, czyli poprostu za plagiat. Doszło do sprawy sądowej, zakończony wyrokiem uniewinniającym dla „Prawdy”, która jednak mimo to cofnęła pochopne oskarżenie. W roku 1887 Zapolska przerobiła „Malaszkę” na scenę. Sztuka, jak sama autorka określiła, pisana na modłę „ogrodkową”, wywołała serię ataków, ale co najważniejsze, wykazała zacięcie dramatyczne, które porwało publiczność w 1907 roku na „Moralności pani Dulskiej”.

TRAGEDIA MICKIEWICZA

Sto lat temu Adam Mickiewicz, jak pisał prof. Piń, postanowił dla sprawy polskiej napisać utwór dramatyczny, związane z przeszłością ojczyzny. Geniusz wiejskiego narodu zabłysnął najsilniej i po raz ostatni, w „Panu Tadeuszu”. Potem poeta umilkł. Autor „Dziadów” postanowił złamać pióro na zawsze. W r. 1837 — 1838 kłopoty rodzinne i finansowe, speliwanie obowiązków obywatelskiego podnieśli Mickiewicza do napisania w języku francuskim 5 aktowych dramatów: „Konfederacja Barska” i „Jakub Jasiński”, czyli dwie Polski. Nadzieje Mickiewicza związane z tymi utworami, zawiodły. Mimo przychylnych zdań współczesnych autorów francuskich, żadna z tych sztuk nie była wystawiana. Rękopisy zaginęły w tajemniczy sposób, a zachowane fragmenty, przetłumaczone przez Jana Kasprowicza, nie pozwalają ocenić tragedii wielkiego poety, który przywiązywał do nich tak wielką wagę.

BIBLIOTEKA „KAMENY” WYDAJE

Od czterech lat wychodzi w Chelmie Lubelskim miesięcznik literacki „Kamena” pod redakcją Kazimierza Andrzeja Jaworskiego. Samodzielne i zasłużone wydawnictwo, znane sferom zainteresowanych, wydaje także „Bibliotekę Kameny”. Obecnie ukazały się na rynku książki erotyki Olgi Daukszy p. t. „Walec kierowy” oraz poezje K. A. Jaworskiego „W połowie drogi”. W druku znajdują się wiersze Jerzego Kamila Weintrauba p. t. „Próba powrotu”.

SETNA ROCZNICA ZGONU FIORAVANTIEGO

W Italii czynione są obecnie przygotowania do uczczenia pamięci znanego kompozytora Valentina Fioravanti, którego setna rocznica zgonu przypada w tym roku. Fioravanti pisał opery komiczne, bardzo popularne swego czasu w Polsce. Wielkim powodzeniem cieszyły się u nas jego „Wiejskie śpiewaczki”, wystawione w r. 1803.

OD JOANNY D'ARC DO NAPOLEONA

W znanym instytucie wydawniczym Flammarion w Paryżu ukazało się pierwsze zbiorowe wydanie Karola Maurrasa p. t. „Jeanne d'Arc, Louis XIV, Napoleon” stanowiące parabolę historyczną Francji, opierającą się na trzech przełomowych epokach, których wyrazicielami są — zdaniem autora — wymienione w tytule jego pracy osoby.

BIOLOGIA I MATEMATYKA

Te dwie, zdawałoby się, tak odległe i nie mające ze sobą wspólnego dziedziny stały się ośnową pracy francuskiego pisarza Kostitzina p. t. „Biologia mathématique”. Uczony francuski stara się w niej wykazać niezbędność metod matematycznych przy badaniach z dziedziny biologii i przyrody, podsuwa usługi, jakie tego rodzaju metody mogą oddać badaczom i odkrywa zupełnie nowe i nieznane dotychczas perspektywy problemów biologicznych, czekających dopiero na rozwiązanie.

WYSTAWA ARCHITEKTURY WNETRZA

Wystawa Architektury Wnętrza w stołecznym Instytucie Propagandy Sztuki cieszy się niezwykłym powodzeniem. Do dnia dzisiejszego odwiedziło ją 27.000 osób. Mając na uwadze tak wysoką i niesłabnącą przy tym frekwencję, termin zamknięcia wystawy został przedłużony do dnia 25 kwietnia.

STARE PODRECZNIKI PO ZMIANIE PROGRAMÓW SZKOLNYCH

Ministerium Oświaty ogłosiło nowy regulamin oceny podręczników i pomocy szkolnych, przystosowanych do zmian w programie nauczania w szkolnictwie powszechnym i średnim. By nie narażać rodziców na zbędne wydatki w wypadku zmiany programu nauczania, stare podręczniki utrzymywane mają być jeszcze przez następny rok szkolny.

PISMO EMIGRACJI POLSKIEJ W ARGENTYNIE

Z początkiem b. r. Związek Polaków, wraz z Sekcją Byłych Wojskowych w Santa Fe, rozpoczął wydawanie miesięcznika ilustrowa-

nego w języku hiszpańskim p. t. „Dom Polski”. Jest to organ oficjalny Kolonii Polskiej w Santa Fe. Wydawanie pisma w języku hiszpańskim Związek motywuje potrzebą zbliżenia na tej drodze emigracji polskiej z tutejszym społeczeństwem. Treść pisma na razie jeszcze szczupła, poświęcona jest sprawom polskim, w przeważającej części zagadnieniom gospodarczym.

BILANS SEJMU

W młodo-konserwatywnej „Polityce” p. Krukowiecki kontynuuje swe bardzo ciekawe wywody na temat ostatniej sesji sejmowej i charakteru obecnego Sejmu w ogóle. Pomijamy jednak z braku miejsca ciekawe charakterystyki „liderów” tak zw. „lewicy” (?) sejmowej. Zastanówmy się wraz z autorem nad jedną sprawą — czy ten Sejm posiada stałą rządową większość?

pastę „miki” odnawia buciki

Zatarg w górnictwie

Zagłębia Dąbrowskiego i Krakowskiego

Podjęte zostały znowu rokowania w sprawie nowej umowy dla górnictwa zagłębia Dąbrowskiego i Krakowskiego. Związki domagają się 15% pod-

wyżki płac i postulat ten podtrzymują. Przemysłowcy nie chcą uwzględnić postulatów górniczych, wobec czego rokowania nie dały rezultatu i zostały rozbite.

Afera podatkowa

Małopol. Tow. Rafinerii Spirytusu

Inspektor do walki z przestępstwami, podczas przeprowadzania dochodzeń we Lwowie, wpadł na ślad nadużyć podatkowych na szkodę skarbu państwa w Małopol. Tow. Rafinerii Spirytusu.

W związku z tym aresztowano dyrektora przedsiębiorstwa oraz paru urzędników. (PAT.)

Wzrost obrotów zagranicznych Polski

Wartość handlu zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska przedstawia się — według tymczasowych obliczeń Gł. Urz. Stat. — w marcu b. r. następująco: przywóz 106.657 tys. zł., wywóz 107.657 tys. zł. Przewaga wywozu nad wwozem wyniosła więc 1.184 tys. zł.

W porównaniu z lutym b. r. handel zagraniczny w marcu wykazał poważny wzrost, gdyż przywóz zwiększył się o 25.136 tys. zł.,

wywóz zaś wzrósł o 15.565 tys. zł.

W 2-ich pierwszych miesiącach r. b. daje się zauważyć dalszy wzrost eksportu towarów polskich do krajów zamorskich, który już dość wyraźnie zaznaczył się w r. 1936. Wartość eksportu polskiego do tych krajów wzrosła, w porównaniu z analogicznym okresem r. ub., o 85% i wyniosła 37.700 tys. zł. Szczególnie wzrosły w r. b. dostawy towarów polskich do St. Zjednoczonych.

Zniesienie kapitulacji w Egipcie

Komisja ogólna konferencji kapitulacyjnej w Montreux przystąpiła wczoraj rano do zbadania projektu konwencji, przedstawionego przez delegację egipską.

Komisja jednomyślnie przyjęła art. I projektu konwencji, znoszą-

cy całkowicie kapitulację w Egipcie. Tekst tego artykułu będzie przekazany komitetowi redakcyjnemu, który wprowadzi w nim pewne drobne zmiany. Jest to niewątpliwie sukces premiera egipskiego Nohasa Paszy.

Masowe konfiskaty

prasy zagranicznej w Niemczech

Niemiecka policja polityczna konfiskuje od 2 dni prawie wszystkie dzienniki zagraniczne, które na zasadzie debitu przychodzą do Niemiec. Konfiskacie ulegają przede wszystkim dzienniki angielskie, belgijskie i francuskie.

Podjęte przez Gestapo represje prasowe zmierzają do tego, aby do wiadomości społeczeństwa niemieckiego nie dotarł manifest, wydany przez zjazd emigrantów niemieckich w Paryżu. Zjazd ten obradował pod przewodnictwem pisarza Henryka Manna, a uczestniczyli w nim przebywający na emigracji działacze niemieckich partij politycznych.

Wydany przez komitet porozumiewawczy emigrantów manifest do narodu niemieckiego, potępia przygotowania wojenne trzeciej Rzeszy, niosące z sobą olbrzymie szkody gospodarcze dla szerokiej warstw ludności, protestuje przeciw interwencji Niemiec w Hiszpanii i reżim hitlerowski nazywa zbrodnią, popełnioną na cywilizacji i ludzkości.

Manifest polityczny emigracji niemieckiej wydrukowany został przez liczne dzienniki we Francji, Belgii i Anglii, co właśnie spowodowało masowe konfiskaty prasy zagranicznej w Niemczech.

„Męczennicy chrześcijańscy w Niemczech”

Niemieckie Biuro Informacyjne donosi o wyświetlaniu w jednym z nowojorskich kościołów metodystów propagandowego, antyniemieckiego filmu. Film ten, noszący znamienity tytuł „Współcześni męczennicy chrześcijańscy w Niemczech”, ma być zapoczątkowaniem na wielką skalę pomyślanej akcji propagandowej przeciw Niemcom, która będzie uprawiana głównie przez wyświetlanie filmów w kościołach. Wykonawcami filmu są przeważnie niemieccy emigranci, z

Erika Mann, córką pisarza Tomasza Manna na czele.

Nowy wojewoda lwowski

Prezydent Rzeczypospolitej mianował dotychczasowego wojewodę tarnopolskiego, p. Alferda Bilyka, wojewodą lwowskim na miejsce p. Beliny - Prażmowskiego.

Przegląd prasy

Niedawno w rozmowie na temat naszej sytuacji wewnętrznej zadał mi to pytanie jeden z parlamentarzystów cudzoziemskich, przebywający przejazdem w Polsce. Pytanie było dość kłopotliwe. Błąknąłem w odpowiedzi coś o indywidualnym ustosunkowaniu się posłów do każdego wnoszonego przez Rząd zagadnienia.

Oczywiście, cały Sejm jest samonajmniejszy. Ale osoby i grupki zwalczają się wzajemnie — i nigdy nie wiadomo (nawet rząd nie wie), co z tego może w danym wypadku wyniknąć. Wytwarza się chaos. Całe szczęście, stwierdza autor, że ten Sejm w ogóle ma minimalne „znaczenie”.

Jeżeli w praktyce skutki tego stanu rzeczy nie są tak groźne, jakby to mogło wynikać z powyższego wywodu, to dlatego tylko, że faktyczna możliwość Sejmu obecnego i posłów w oddziaływaniu na bieg rzeczy w państwie jest bardzo daleka (!) nawet od tej uskróconej roli, jaką zakreśliła Izba Ustawodawcza Konstytucja z roku 1935.

Po pierwsze więc — chaos. Po drugie kompletny brak wpływu.

JESZCZE O DEGRELLE’U

Belgijski bratni „Peuple” z 12 b. m. podaje ściśle liczby głosów przy wyborze van Zeelanda, Zeeland 275.840 gł. (przysto 21 tys.), czyli 75%. Degrelle — 69.242 (spadek 16 tys.), czyli 19%. Białe i nieważne kartki 18.358 (spadek 10 tys.), czyli 5%. Zmarli i nieobecni 25 tys.

Alle jak przeprowadzono porównanie? Oto przy Zeelandzie poprzednia cyfra otrzymano w ten sposób, że połączono cyfry z maja 36 r.: socjaliści 85 tys., katolicy 78 tys., liberałowie 55 tys. Dodano także głosy komunistów 34 tys. W ten sposób otrzymano 254 tys. głosów z wyborów poprzednich, które teraz padły na van Zeelanda, a w maju 36 r. były rozbite na 4 kandydaty.

Głosy (poprzednie) Degrelle’a otrzymano w ten sposób, że połączono reksistów 53 tys., nacjonalistów flamandzkich 20 tys., inni faszysty 11 tys., razem faszystów było 85 tys. (w maju z. r.). Białych i nieważnych było 28 tys.

„Peuple” pisze o wyborach, jako o „triumfie wolności”. Komuniści głosowali na Zeelanda.

LOS, ZŁY LOS!

„Merkuriusz” pisze o znanych „akcesach” gorliwych prowincjonalnych grup do OZON-u:

„Te straża ogniowe, te stowarzyszenia służb św. Zyty. Ludzie zgola obojętni dla sprawy obozu p. Koca, czuli rumienienie na twarz. Przecież takim akcesowiczom powinno się strzelać w łeb na miejscu. Katrupić bez litości i chwały namysłu.

Kto to aranżował? Bo przecież nie ulega wątpliwości, że to było aranżowane i że to straszliwie kłó i spalił.

Co powinna posiadać nowoczesna stacja obsługi lub garaż?

Dźwięk pneumatyczny — oliwny do podnoszenia samochodów osobowych i ciężarowych, gwarantujący bezpieczeństwo pracy robotnikom warsztatowym i garażowym.

Aparat do mycia samochodów, dający dużą oszczędność wody i nie niszczący lakieru, obić etc., a umożliwiający bardzo dokładne mycie wszystkich części.

Aparat do malowania natryskowego, umożliwiający dokładne i równomierne wymalowanie lub zaspachowanie samochodów. Aparat ten przy dużej wydajności, daje dużą oszczędność w zużyciu farby lub lakieru.

Aparat do napompowywania pneumatyków, który dzięki pompowaniu suchego i czystego powietrza zapewnia dłuższe używanie opony i detki.

Aparat do przemywania i przepłukiwania oraz osuszania silnika przed nalaniem świeżej oliwy. Wlewanie

dło akcje plk. Koca. Kto to aranżował? Los, zły los!”

„Katrupić”? Owszem, zgadzamy się. Ale może to nie tylko „los” zawinił; może także wybrana metoda działania?

TAKŻE LUDOWCY POD OBSTRZAŁEM

Prasa t. zw. „katolicka” wciąż atakuje socjalistów. To rzecz znana. Ale teraz zabrała się do ludowców. Niedawno przytaczaliśmy krytyczny głos jezuitckiego „Przeglądu Powszechnego”. Obecnie zaś do „roboty” zabrał się „Głos Narodu”. Demokracja, reforma rolna, prawa dla chłopów — to można wytrzymać. Ale...

Działalność w Stron. Ludowym grupa inteligentów (!), niechętna katolicyzmowi, i ta grupa — dość wpływową — przy pomocy grupy „wiciowców” jest rozsądnym antykatolickim wpływem w stronnictwie. Wskazać tu trzeba na takie fakty, jak usuwanie katolickich działaczy ze stronnictwa (?), jak walka z katolickimi stowarzyszeniami młodych i młodzieży wiejskiej, jak kolportaż — choć tylko przez pewien czas — antykatolickich broszur p. Putka, jak obrona „Wici” nawet wtedy, gdy się im słusznie wytyka działalność antykatolicką, jak wreszcie popieranie uniwersytetu ludowego (!) w Gaci Przeworskiej, którego działalność, pomijając nawet znane jego sympatie dla „Frontu Ludowego” — zwraca się wyraźnie przeciw katolicyzmowi.

Równocześnie trzeba podnieść, że gdy tak uparcie tępi się w stronnictwie wpływy „klerykalne”, w tym samym czasie toleruje się wpływy socjalistyczne.

Nie wiemy o jakich „wpływach socjalistycznych” mowa. Natomiast niechęć do ludowców widoczna. Dopóki ludowcy nie uznają hegemonii kleru i klerykalnego światopoglądu w stronnictwie, „Głos Narodu” będzie ich zwalczał.

Cóż robić? Jakoś to zapewne wytrzymają...

K. Cz.

Bułgarski Landru

W Sofii stracono wczoraj niejakiego Kirchvenga, zwanego „bulgarskim Landru”. Kirchveng skazany przed 17 laty na dożywotnie więzienie za poczwórne morderstwo, został ostatnio ułaskawiony i natychmiast po odzyskaniu wolności zamordował 2-ech starców. Aresztowany ponownie — został skazany na śmierć.

Prawo Lynczu

Jak donoszą z Grenady w stanie Missisipi w Ameryce, tłum napadł na więzienie, gdzie byli osadzeni dwaj murzyni, którzy dokonali mordu na białym człowieku. Tłum wywołał murzynów z celi i tuż w pobliżu więzienia przywiązał ich do drewnianych belek i spalił.

Dyktatura litewska

traktuje Polaków jako „obcą rdzę”

Z Kowna donoszą: Na odbytym ostatnio zjeździe inspektorów litewskich szkół powszechnych, minister oświecenia, Tonkunasa, wygłosił przemówienie, w którym zupełnie otwarcie żądał od litewskich nauczycieli i inspektorów szkolnych prześladowania Polaków w większych skupieniach ludności polskiej w Litwie. Minister dał zebrany wyraznie do zrozumienia, iż nie potrzebują oni kłopotować się w wyborze środków w tej akcji. Odnosny ustęp z przemówienia min. Tonkunasa brzmi:

„Mam na myśli te okolice, gdzie litewskie uświadomienie narodowe jeszcze nie ożyło. Sądzę, iż w takich wypadkach dużo zależy od nauczycieli i inspektorów i nie ma potrzeby wliczać tych środków, jakimi nauczyciel i inspektor powinni się posługiwać. Pragnę jedynie zwrócić uwagę, aby okolice te znajdowały się pod szczególną opieką państwa i aby każdy z was pomyślał, co należy uczynić, by tę „obcą rdzę” usunąć z ciała litewskiego”. (PAT.).

Do czego doprowadziła nieinterwencja

Anglia nie gwarantuje bezpieczeństwa nawet własnym statkom

Armator angielski, Newbigin z New Castle, oświadczył przedstawicielom prasy, że związek armatorów północnej Anglii wysłał delegację do Londynu, z zadaniem zwrócenia uwagi Rządu na trudności, jakie stwarza w żegludze blokada Bilbao i innych części wybrzeży hiszpańskich. Deklaracja premiera Baldwina sprawiła za wód armatorów. W tych warunkach skompletowanie załóg dla żeglugi po wodach hiszpańskich, mimo wysokich płac i stawek ubezpieczeniowych, będzie jeszcze trudniejsze. Statki oczekują obecnie na rozpoczęcie załadunku, lecz nie będą mogły rozpocząć pracy, nim Rząd nie zagwarantuje pełnego bezpieczeństwa statków brytyjskich.

Armator angielski, Newbigin z New Castle, oświadczył przedstawicielom prasy, że związek armatorów północnej Anglii wysłał delegację do Londynu, z zadaniem zwrócenia uwagi Rządu na trudności, jakie stwarza w żegludze blokada Bilbao i innych części wybrzeży hiszpańskich. Deklaracja premiera Baldwina sprawiła za wód armatorów. W tych warunkach skompletowanie załóg dla żeglugi po wodach hiszpańskich, mimo wysokich płac i stawek ubezpieczeniowych, będzie jeszcze trudniejsze. Statki oczekują obecnie na rozpoczęcie załadunku, lecz nie będą mogły rozpocząć pracy, nim Rząd nie zagwarantuje pełnego bezpieczeństwa statków brytyjskich.

Największa na świecie diecezja rzymsko-katolicka

Przybył do Nowego Jorku, celem zakupienia samolotu, biskup największej rzymsko-katolickiej diecezji na świecie, mgr. Fallaise. Diecezja jego, obejmująca całą północną i zachodnią Kanadę, rozciąga się na przestrzeni 600.000 mil kwadratowych. Mgr. Fallaise kupił samolot, mogący przewozić pięć osób i 1300 funtów ładunku. Maszyna tak wielka okazała się niezbędną nie tylko ze względu na olbrzymie odległości, ale także dlatego, aby móc szybko dowozić do szpitali tak chorych, jak i lekarstwa.

Przybył do Nowego Jorku, celem zakupienia samolotu, biskup największej rzymsko-katolickiej diecezji na świecie, mgr. Fallaise. Diecezja jego, obejmująca całą północną i zachodnią Kanadę, rozciąga się na przestrzeni 600.000 mil kwadratowych. Mgr. Fallaise kupił samolot, mogący przewozić pięć osób i 1300 funtów ładunku. Maszyna tak wielka okazała się niezbędną nie tylko ze względu na olbrzymie odległości, ale także dlatego, aby móc szybko dowozić do szpitali tak chorych, jak i lekarstwa.

Pamięci Feliksa Perla

W dziesiątą rocznicę zgonu

Feliks Perl przy codziennej pracy

Nazajutrz po wypędzeniu okupanta, d. 12 listopada 1918 roku, ukazał się pierwszy numer legalnego „Robotnika”.

Na czele pisma stanął Feliks Perl. Lepszego wyboru Partia nie mogła uczynić. Ogromna wiedza, nadzwyczajna pamięć, głęboka erudycja i znajomość dziejów socjalizmu, wreszcie nieprzeciętne zdolności polemiczne, cięty dowcip i najpiękniejszy język polski, wzorowany na Kochanowskim, Mickiewiczu i Słowackim — wszystkie te cnoty w połączeniu z nadludzką pracowitością same przez się predestynowały Perla na naczelnego redaktora organu polskiego proletariatu.

Zadanie było nietłowe. Przed nowym Państwem o płynnych granicach, o pustym skarbie i bez armii, otoczonym natomiast ze wszystkich stron wrogimi siłami, piętrzyły się tysiące nagłych, palących spraw, domagających się natychmiastowego rozwiązania, a wszystkie te zagadnienia tak samo stawały przed „Robotnikiem”, domagając się rozwiązania w duchu interesów mas robotniczych. I trzeba było naprawę niezwyklej intuicji Perla i jego szybkiej orientacji, by każdemu problemowi nadać właściwe oświetlenie z punktu widzenia interesów klasy robotniczej.

Według najnowszych badań naukowych, wiele chorób powstaje z zakażeń pochodzących ze schorzeń zębów i jamy ustnej. Pasta do zębów „OSAN” z przepisanym 3-raz zapalniczym usuwa te niebezpieczeństwa przez swe odkażające właściwości, wybiela zęby i umacnia dziąsła.

Gdy dziś przerzucamy roczniki „Robotnika” z pierwszych lat niepodległości Państwa polskiego, ogarnia nas zdumienie dla ogromu wszechstronnej pracy, wykonanej przez Perla, a jeszcze bardziej zdumiewa nas jego zdolność przewidywania wypadków i ich rozwoju.

Prawda, pod jednym względem Perl miał ułatwioną pracę: nie potrzebował się liczyć z cenzurą. Nad Europą jeszcze unosiły się opary rewolucji na Wschodzie i Zachodzie, w Polsce tkwiły jeszcze żywe w pamięci słowa Piłsudskiego o cenzurze i o cenzorach, a wyrazu faszyzm daremnie szukałbyś wówczas w słownikach lub encyklopediach. Pojawili się dopiero w roku 1921, jako ostatnia karta zbankrutowanego i szukającego ratunku przed niechybną zgubą kapitalizmu.

Perl pracował z zapalem, z entuzjazmem. Każde zagadnienie emocjonowało go i artykuły swe pisał pod dyktando tej emocji, a zimny rozum podsuwał mu argumenty na poparcie brzońszych tez.

Był wymagający od podwładnych, najeściej wszelkie wymagał od siebie. Już wszystkie kolumny „Robotnika” były gotowe, by pójść na maszynę, a Perl zamknięty w gabinecie jeszcze szperał w gazetach, wertował, przerzucał pisma... A była to już godzina 3 lub 4 nad ranem. Dobrze, jeśli nie godnego uwagi nie znalazł. Wówczas numer szedł na maszynę rotacyjną, a Perl po skończonej pracy, pomimo zmęczenia i wyczerpania, pojawiał się pomiędzy współpracownikami radosny i uśmiechnięty, garściami sypał iskry humoru, improwizował, deklamował, rzucał błyskotliwe myśli, a jeśli kogo za dnia zbурczył, skrzyczał, to przepraszał i usprawiedliwiał się tak, jak gdyby nie towarzyszył współpracownikowi popełnił błąd, gaffe lub niedopatrzenie, lecz on sam, Perl, był winowajcą.

Albowiem był poza tym wszystkim, co wyżej powiedziano, przede wszystkim człowiekiem gołębiego serca i niewypowiedzianej dobroci.

Szczęśliwy, komu danem było pracować pod przewodnictwem Perla.

R. B.

Dziesięć lat temu zamknęła się wielka karta historii Socjalizmu polskiego, karta zapisana od początku do końca zgłoskami pracy życiowej

FELIKSA PERLA.

Minęło już dziesięć długich lat. Przeżyliśmy w tym okresie czasu niemało. Mieliśmy chwile bardzo trudne i mieliśmy chwile dumne. A w każdych chwilach, przede wszystkim zaś w owych chwilach najtrudniejszych, — odczuwaliśmy zawsze i niezmiennie, jak nam brakuje niezmiennie Feliksa Perla, jak nam brakuje jego myśli i jego charakteru, jego poczucia odpowiedzialności i jego wręcz niezwykłego poczucia miary.

Piszemy dziś o Perlu znowu, po dziesięciu latach. Piszemy tak, jak gdyby odszedł od nas dopiero wczoraj. Bo nie wygasło w naszych pracujących Polski wspomnienie o nim i nie wygasł żal, że go już nie ma. Ten żal, trwający poprzez lata — to kwiat najpiękniejszy, jaki możemy dziś rzucić na jego mogiłę.

M. NIEDZIAŁKOWSKI.

Dziesięć lat po zgonie Feliksa Perla

Dziesięć lat!

Pamiętamy dobrze ten dzień zgonu Feliksa Perla. Chociaż wie- dzieliśmy, że dni jego były pol- czone, przecież wiadomość o śmier- ci wstrząsnęła nami do głębi. Igna- cy Daszyński, sam podówczas cho- ry, napisał pod świeżym wrze- niem pierwszy artykuł o zmarłym, wydrukowany na czele wielkanoc- nego numeru „Robotnika” zamiast okolicznościowych rozważań świa- tecznych, artykuł tętniący szcze- rym żalem i smutkiem po stracie niepowetowanej. Wyrazem ze- wnętrnym tej straty stał się po- grzeb zmarłego — potężna mani- festacja żałobna, jakiej stolica ani przed tym ani już po tym nie wi- dział.

Dziesięć lat!

Najmłodsze pokolenie towarzy- szy naszych zna Perla już tylko z opowiadań starszych i z lektury. W interesie Partii i Socjalizmu polskiego należy tę postać utrzy- mać WIECZNIE ŻYWA, Perl bo-

wiem był i jest najlepszym drogo- wskazem i przewodnikiem Socja- lizmu.

Jako współzałożyciel P. P. S. i współtwórca jej programu, Perl najgłębiej wniknął w ducha tego programu i stał się NAJPEŁNIEJ- SZYM WCIENIENIEM IDEI P. P. S.-owej. W Perlu dwie podstawo- we zasady PPS. — Niepodległość i Socjalizm — żyły się w jedno i były nierozłączne. Dlatego nigdy nie zbaczal z linii programowej, dlatego nie poświęcał jednej za- sadzie dla drugiej, dlatego przez całe życie niósł wysoko sztandar PPS. i w najtrudniejszych chwi- lach trafne znajdował rozwiązania.

Oczywiście, żaden program nie zawiera przepisów postępowania w konkretnych wypadkach. Tu po- trzeba wiedzy i umysłu twórcze- go, zmysłu i instynktu polityczne- go, odwagi myśli i czynu, zdolno- ści analizy i oceny. Wszystkie te przymioty Perl w bardzo wysokim

posiadał stopniu, toteż był polity- kiem i działaczem dużej miary. Badając dzieje PPS., przekonamy się, jak mądrą i przewidującą była jego taktyka. W Polsce już nie- podległej przenikliwy umysł Perla lepiej orientował się w potrzebach kraju i zagadnieniach dnia, niż u- rzędowno ostepmowani wodzowie.

Ale Perl miał nie tylko umysł niepospolity, lecz także SERCE GORĄCE. Nienawidził krzywdy i ucisku we wszelkiej formie, namięt nie zwalczał bezprawie i niespra- wiedliwości. A długie lata pracy konspiracyjnej, tułaczki wygnań- czej, więzienia — jakiegóż trzeba było UMILOWANIA SPRAWY, by to wszystko znieść, temu wszyst- kiemu zwycięsko stawiać czoło, chociażby kosztem zdrowia i przy- słości własnej? Perl też sierał swe zdrowie w służbie dla Sprawy i przedwcześnie umarł.

Tę śmierć przedwczesną, w peł- nym rozkwicie władz umysłowych, nie pokryły całunem zapomnienia nawet dziesięć lat ubiegłych. I dziś jeszcze, wyrwa powstała przez odejście Perla, nie jest zasy- pana.

Ale im bardziej oddaliśmy się od żywego Perla, tym jaśniej i pięk- niej przedstawia się nam życie tego człowieka. Życie cierniste, a wypełnione w całości służbie wiel- kiej idei. Żadnych odchyłań z pro- stej drogi idei, żadnych wahań, ani zalamów, jeno walka i praca, a w tej walce i pracy naprężenia — zwycięstwa i porażki, które trzeba było pokonać wiarą w no- we zwycięstwa i znowu pracować i walczyć...

A pracował Perl wszechstronnie i niezmordowanie. Był jednym z kierowników polityki Partii, był agitator i mówca, teoretykiem i publicystą, w ostatnich latach tak- że posłem sejmowym. We wszyst- kich tych dziedzinach był pracow- nikiem wysokiej klasy. PUBLICY- STĄ BYŁ Z BOŻEJ ŁASKI i z wła- snego, znużonego trudu; próby je- go publicystyki winny wejść do po- dręczników dziennikarstwa pol- skiego.

W ciągu 8½ lat swego życia w Polsce niepodległej, Perl najwięcej czasu i energii poświęcił redago- waniu „Robotnika” i pracę tę naj- bardziej ukochał.

Perl był niezwykle skromny, aż do wstydlivosti, nie cierpiał za- dnych hołdów, nigdy nie mówił o swoich zasługach, ani o sobie w o- góle. Charakter miał prawy i szta- chetny, a pod szorstkim obejściem kanciastymi manierami kryła się niezmierna dobroć. Jak nie miał życia osobistego, tak też nie miał wrogów osobistych.

Jako działacz i jako człowiek, Perl jednoczył w sobie tyle cen- nych zalet, które rzadko bywają udziałem jednego człowieka. Że — nie mając w sobie zadatków na pedagoga — stał się wyjątkowo doskonałym NAUCZYCIELEM I WYCHOWAWCĄ partyjnym. Swym życiem ofiarnym, swą służ- bą bezinteresowną, swą pracą o- wocną, dawał najwyższej miary przykład, jakim może i powinien być socjalista. Kochaliśmy go też i podziwialiśmy.

Tę bezcenną spuściznę wycho- wawczą winniśmy przechowywać niby klejnot najdroższy i przeka- zywać z pokolenia w pokolenie. Ży- cie Perla winno się stać częścią składową życia i rozwoju Partii, winno się zrosnąć z myślami i u- czuciami każdego świadomego P. P. S.-owca. W ten sposób sami z bogactwami się wewnętrznymi i fa- tawie pokonamy trudności, płe- trzące się na drodze życia.

A jednocześnie w ten sposób uczcimy pamięć Perla w sposób godny jego życia i zasług niepo- żytych, położonych dla Polski i So- cjalizmu.

(JMB.)

Perl, jako myśliciel i teoretyk

Kiedy mowa o dawnych dzie- jach P. P. S., prawie zawsze ma- się na myśli działalność bojową. Jeden z niedawno zmarłych łódz- kich adwokatów, przemawiając publicznie o minionej rewolucyj- nej przeszłości, zwykł był nawet błędnie dzielić P. P. S. porożlamo- wą na „bojówkę” (t. j. P. P. S. F. R.) i „agitację” (t. j. lewicę). Pogląd to najbardziej fałszywy, bo i PPS. „Lewica” przez cały rok 1907 (do cieszyńskiego zjazdu) posiadała skromną „bojówkę”, że wspomnimy działalność Rogale- wicza (Tomasza) i Hempla (Ra- fała) i P. P. S. F. R. nie przestawa- ła przecież na działalności bojo- wej. Pracowały tam nie tylko u- zbrojone ręce, lecz i mózgi. Par- tia utworzyła nowy program, uło- żyła doń doskonały komentarz, zasypywała kraj książkami i bro-

szurami. Najtęższym mózgiem w owym czasie był niewątpliwie Fe- liks Perl.

Perl był erudyta wybitnym. Czy- tał niezmiennie wiele, przetrwał cały materiał doskonale, ogar- niał go swym umysłem krytycz- nym, a to, co wychodziło z jego- piersi, było owocem przemyśle- ni i miało piętno oryginalno- ści. Erudycja Perla nie była mę- cząca i ludzkie, nawet o wiele niż- szą od niego stojący intelektualnie i nie posiadający takiej, jak on dyscypliny myślowej, zawsze go mogli rozumieć i nigdy nie czuli się onieśmieni wobec jego wie- dzy. Jego dzieła pisarskie są przystępne. Takie „Dzieje ruchu socjalistycznego w zaborze ro- syjskim” czyta się ogromnie łat- wo, tak żywo i przystępnie są na- pisane, co zwłaszcza uderza w

zestawieniu z książką Mazowiec- kiego, obejmującą częściowo tę samą epokę.

Perlowi pomagała w jego pra- cy baczna wprost pamięć. Ię pamięć wszyscy podziwialiśmy. Potrafił np. cytować z pamięci bardzo długie ustępy wybitnych poetów — romantyków. Zamilo- wanie do poezji było jego wybit- ną cechą (sam zresztą tworzył bardzo udatne wiersze). W ostat- nich latach przed wojną studio- wał z zapalem prozaiczne utwory Z. Krasńskiego, choć go dzieliła przepaść poglądów od tego chwał- cy arystokracji i tradycji, cieszy- się bardzo, gdy znajdował w je- go sztyrczych wywodach o euro- pejskim mieszczaństwie takie nie- raz poglądy, pod jakimi każdy so- cjalista, zwalczający mieszczań- ską ideologię, mógłby się podpisa- ć.

Perl zawsze wiedział, czego chciał i do czego dążył. Ideal nie- podległości Polski nie był dlań ani przynętą, ani dekoracją, ani plo- dem kompromisu, lecz wiązał się syntetycznie z podstawami socja- listycznego myślenia. Dlatego był konsekwentnym wrogiem samo- bójczej teorii „organicznego wcie- lenia” i jej zacietrzewionych zwol- nenników, dlatego również potra- fił się ostro przeciwstawić nie- dawnym przyjaciom, gdy ci u- czynili z socjalizmu tylko środek do osiągnięcia politycznego celu, rozczarowując się stopniowo do wszystkich ideałów społecznych, oddalonych od codziennego życia.

Linia taktyczna Perla wypły- wała zawsze bezpośrednio z za- łożeń programowych. Nigdy nie po- zwalał na naginanie taktyki do względów chwilowej wygody. Nie frymarczył ideałami. Dla siebie niewiele potrzebował, a dumał w swej biedzie, nie dał się zwieść na manowce dla osiągnięcia oso- bistej korzyści. Miał też prawo surowo oceniać tych, którzy w nie- podległej Polsce handlowali swy- mi przekonaniami, oddając się do dyspozycji tym, którzy mieli wię- cej do zaofiarowania.

Perl umiał wszystkie sprawy po- stawiać jasno, a przed jego autory- tetem każdy uchylał czoła. Można było z nim się nie zgadzać. Nie by- ło jednak człowieka, który by nie obdarzał go zaufaniem.

JAN KRZESŁAWSKI.

Czytajcie prasę
socjalistyczną

PIERWSZY OKRES LEGIONÓW.

Feliks Perl, Teresa Perlowa, Tomasz Arciszewski

W dziesiątą rocznicę zgonu

Feliksa Perla

Z artykułów Feliksa Perla Pisma Feliksa Perla

O POWSTANIU ŚLĄSKIM.

„Bądź co bądź bohaterski wysiłek polskiego robotnika górnośląskiego wzbudza szacunek w masach proletariatu Zachodu i gdyby masę tę miały głos rozstrzygający w polityce międzynarodowej, to bezwzględnie plebiscyt krwi robotniczej dałby ludowi polskiemu zwycięstwo...”

„Powstanie górnośląskie nie jest tedy czynem „romantycznym”, lecz jest uderzeniem obucha po czerepach kapitalistycznych, groźną przestrożką dla kabz kapitalistycznych...”

(11 kwietnia 1921 r.).

SPRAWA MNIEJSZOŚCI.

Zasadą rozumnej polskiej polityki oświatowej powinno być, aby kultura, nikogo przymusowo nie wynaradawiając, promieniowała na wszystkich Polski mieszkan- ców. A „Chjena” dąży do tego, aby usunąć Żydów od nauki polskiej, od wpływów kultury polskiej!... I jednocześnie napada się na separatyzm żydowski, jedno- cześnie krzyczy się, że wszyscy Żydzi (z wyjątkiem tylko tych, o- czywiście, którzy służą „Chje- nie”), to wrogowie państwowości polskiej!... Zdumiewająca jest gorliwość, z jaką „Chjena” stara się, aby w Polsce było jak najwię- cej wrogów państwowości pol- skiej.

(26 listopada 1922 r.).

Demokracja polska może i po- winna poprzeć żądania mniejszo- ści narodowych, oparte na demo- kratycznych zasadach równo- prawienia i wolności rozwoju narodowego, na gruncie państwo- wości polskiej. Ale nie może ani

w treści, ani w formie popierać zacietrzewionego nacjonalizmu, gdziekolwiek on się przejawia.

(28 listopada 1922 r.).

O PRAWO W POLSCE.

Ale zastana nad wypadkami 11-go i 16-go b. m. (tragedia Na- rutowicza — przyp. nasz) nie mo- że spaść na życzenie „Chjeny”! Dla Państwa Polskiego, dla jego mocy wewnętrznej i zewnętrznej, dla jego rzeczywistego „uspokoj- nia” (które nie ma nic wspólnego z frazesami o „uspokojeniu”) by- łyby rzeczą wprost groźną, gdyby i po tych tragicznych danych ostać się miało zdanie, że — realoja- we wszystkich poczynaniach swo- ich jest bezkarna, że wszystko uja- źnia jej płazem, a za zamuchy sta- nu — otrzymuje nawet premie polityczne. Nie możemy żyć z dnia na dzień ze świadomością, że coś się tam knuje nowego, ale knujący mają przywilej bezkar- ności. Trzeba przeprowadzić gruntowne zmiany systemu, tak, aby bolszewikom prawiowym o- deczowało się naprawdę stosować faszystowskie lub czarnosecinne metody walki o władzę. Trzeba u- stalić odpowiedzialność i prawo- rządność w Rzeczypospolitej. Trzeba, żeby prawica podlegała Prawu, a nie — prawem, czy le- wem, bez żadnych skrupułów, wprost narażając byt Państwa — uzurpowała sobie stanowisko po- nad Sejmem, ponad Zgromadze- niem Narodowym, ponad wszelką władzę i wszelkim poczuciem państwowym. Dopóki tego nie bę- dzie, nie będzie prawdziwego u- spokojenia w Rzeczypospolitej.

(28 grudnia 1922 r.).

Na większy gmach na świecie
pomnikiem na cześć Lenina

W Moskwie przystąpiono do budowy pałacu sowieckiego, który będzie naj- większym gmachem na świecie.

Gmach ten będzie uczczeniem pamię- ci Lenina, którego 100-metrowy posąg- adobeć będzie szczyt gmachu. Według planu pałac będzie wysoki 420 metrów. a kubatura jego wynosić będzie 6.500.000 metrów kubicznych. Rozmiar użytkowej przestrzeni w pałacu równać się ma 100 tys. m. kw.

Największym pomieszczeniem w gma- chu będzie wielka sala o wysokości 100 metrów, która mieścić będzie 20 tys. o- sób.

Druga mniejsza sala obliczona jest na 5775 miejsc do siedzenia. Dokoła tej małej sali będą różne pomieszczenia, jak np. biblioteka z pół milionem to- mów, czytelnie i t. p. Z górnej tarasy na wysokości 320 metrów od po- łu, rozciągać się będzie piękny widok na Moskwę i okolice.

O rozmiarach gigantycznych posągu Lenina świadczą następujące wymia- ry: głowa 14 metrów, nogi w przekroju 8 metrów, palec wskazujący 4 metry długości.

W tym pokoleniu fanatyków wolności Stefania Sempołowska była jed- nym z najpiękniejszych kwiatów. Śmia- ła do szaleństwa, dumna i niezależna wobec wszelkiej władzy, nienawidząca ucisku, czuła, jak miłość na niespra- wiedliwość i krzywdę ludzką, swe zdol- ności, swoją wiedzę i swój ognisty tem- perament oddawała całkowicie walce o wolność i sprawiedliwość, o wielkie ideały ludzkości.

Tradycje rodzinne łączyły ją z walka- mi 1848 i 1863 r., lata szkolne przynio- sły nowe hasła przyszłości, które do- magali się czynu. Na drogę pracy dla więźniów politycznych skierował ją przykład i zachęta Wandy Umińskiej, która według świadectwa Władysława Grabińskiego towarzyszyła Traugottowi do stóp szubienicy, a była przed pół- wiekiem ukochaną przez młodzież „ciot- kę Wandę”, gromadzącą w swym domu ludzi wszystkich stanów, ale jednego i zbuntowanego ducha. I oto opieką nad więźniem stała się najtrwalsza, najbar- dziej pochłaniająca, a nie jedyną pra- cę społecznej Sempołowskiej.

W książce z 1928 r. pisze ona o sobie, co następuje:

„Z duszą pełną marzeń i tęsknoty do bohaterstwa wchodziłam w czynne życie społeczne. Płynęło ono wtedy jako szara codzienność i mroźna, żmud- na praca. Bohaterstwa trzeba było szukać w poezji romantyków. I może bohaterstwo pozostałoby mi znane tyl- ko z książek i poezji wspomnień, gdy- by los nie zetknął mnie z tymi, co w czarnej nocy ducha wskrzeszali świa- tło, z żołnierzami, co za wolność o- rzę...”

Błogosławiony los. Pchnął mnie na drogę, wiodącą do więzień i zetknął z więźniami politycznymi, z długim, nie- skończeniem długim szeregiem wię- niów politycznych...

Perł wypowiedział się najpeł- niej w swoich bardzo licznych ar- tykułach, drukowanych w prasie P. P. S-owej. Wielu z tych arty- kułów ma już tylko wartość histo- ryczną i dokumentową stylistycz- nych. Wiele jednak zachowało się w rękopisie, a nie do dzisiaj i te czekają na zbiorze wydanie drukiem.

Osobno Perł ogłosił znakomite, a niestety niedokończony, DZIE- JE RUCHU SOCJALISTYCZNE- GO W ZABORZE ROSYJSKIM, których nowe wydanie ukazało się w r. 1932, oraz szereg mniej- szych prac, a mianowicie:

JAK ODPOWIAĆ NA ZA- RZUTY PRZECIWNIA. Książ- ka ta jest, zdaje się, wyczerpana w handlu, a ze wszelkich zasłu- guje na nowe wydanie i masowe rozpowszechnianie;

KRÓTKA HISTORIA WIEL- KIEJ REWOLUCJI FRANCUS- KIEJ;

REWOLUCJA 1848 WE FRAN- CJI;

Przed sądem

Zajścia antysemityczne w Mińsku Mazowieckim

Mińsk Mazowiecki jest, jak wiado- mo, terenem usilnej agitacji antyse- mitycznej. Niemal stale dochodzi do różnych zajść na tle antysemityzmu. Jedno z tych zajść znalazło się wła- śnie teraz przed Sądem Okręgowym w Warszawie.

W czerwcu r. ub., nazajutrz po po- grzebie wachmistrza Bujaka, wy- buchły zajścia.

Zaczęto obrzucać kamieniami do- my żydowskie, wdzierać się do mie- szkań i demolować je, a nawet pod- kładać ogień pod domy żydowskie. Banda złożona z kilkudziesięciu osób. dokonana m. in. napadu na dom Bo- rucha Urmowicza, przy czym kamie- nie, któremi wybijano okna, porani- ły dotkliwie trzech domowników.

Ta sama banda zaatakowała zko- lei dom Estery Goldsteinowej, a na- stępnie dom Dawidowicza.

Dawidowicz uciekł na strych domu i stamtąd oglądał całą dalszą „akcję” bandy. Na czele tłumu znajdowali się niejacy Polkowsi i Olszewski, którzy komenderowali: „Artyleria, ognia!” — na co tłum odpowiadał gradem kamieni.

Przerażona Goldsteinowa wybiegła z domu, chcąc skryć się u sąsiadki Górskiej. Pochwyliła ją jednak jedna z uczestniczek bandy, Wasiakówna,

PATRIOTYZM A SOCJA- LIZM;

O BOLSZEWIZMIE I BOL- SZEWIKACH;

O ZWIĄZKACH ZAWODO- WYCH I ICH ZNACZENIU DLA MAS ROBOTNICZICH;

PLACE ROBOTNICZE A STRAJKI;

SYSTEMY WYBORCZE NAI- WĄŻNIEJSZYCH PAŃSTW KONSTYTUCYJNYCH;

KWESTIA POLSKA W O- ŚWIETLENIU SOCJALDEMO- KRACJI POLSKIEJ;

KOORDYNACJA CZY UTOŻ- SAMIENIE;

ESDECTWO W WALCE Z SO- CJALIZMEM NAUKOWYM;

SOCJALIZM DZIECKIEM CHRZESCIJAŃSTWA;

ADAM MICKIEWICZ;

WILHELM LIEBKNECHT.

W broszurze ukazała się też mo- wa sejmowa Perla O PEŁNO- MOCNICTWACH.

RÓŻE
TYLKO 6 ZŁ. 50 GR.
kosztuje z przesyłką pocztową
KOMPLET 10-ciu RÓŻ
kraszczystych, wielokwiatowych w odmianach według wyboru
SZKÓŁEK
Lemszczyna - Szczekarków
Biuro sprzedaży: LUBLIN, ul. Probstwo 21, tel. 21-41

Racławice

P. wojewoda kielecki Dziadosz zakazał obchodu rocznicy bitwy pod Racławicami, który to ob- chód pragnęło urządzić w samych Racławicach właśnie — Stroni- ctwo Ludowe. P. woj. Dziadosz powołał się na t. zw. względy bez- pieczeństwa publicznego i na o- bawę, że obchód może się przeo- brazić w manifestację polityczną. P. wojewoda Dziadosz pochodzi, o ile wiem, z dawnego zaboru au- striackiego. Dlatego może nie wy- czuwać pewnych... „imponderabi- liów”. W zaborze austriackim ob- chody racławickie były dopusz- czalne i TOLEROWANE. W za- borze rosyjskim za udział w ob- chodach racławickich ludzie wę- drewali przez długie lata do wię- zień i nawet na zesłanie. P. woj. Dziadosz — wbrew własnym in- tencjom, w co nie wątpię — na- wiązał niejako zerwaną nić „pre- cedensów” z przed r. 1914. Stąd — wśród chłopów świadomych — ongiś „poddanych” rosyjskich — szczególnie ostry — i zrozumiały — odruch oburzenia...

Wczorajsza „Gazeta Polska” próbuje uzasadnić decyzję p. woj. Dziadosza. Uzasadnia ją w ten sposób:

1) komuniści wydali dyrekty- wę, by ich zwolennicy uczestni- czeli w obchodzie racławickim Str. Ludowego;

2) w tych warunkach obchód racławicki może stać się — wbrew woli inicjatorów — manifestacją komunistyczną. „Gazeta Polska” przytacza streszczenie odczytu o- dzętych komitetów K. P. P. okręgu Tarnów — Rzeszów.

Czy „Gazeta Polska” spadła z przeproszeniem z księżycą? Prze- cie OD KILKUNASTU LAT ko- muniści używają regularnie swo-

ich stronników do udziału we WSZELKICH wystąpieniach ma- sowych INNYCH obozów społecz- no-politycznych. I to — WSZEL- KICH obozów. Mam w swoim ar- chiwum odesłane komunistyczną, wzywającą do udziału w przenie- sieniu na Wawel prochów Słowackiego. Znam odesłane, wzywającą do przybycia na uroczystość prze- kazania p. pulk. Sławkowi „za- grody racławickiej”; chodziło, rzecz prosta, o przybycie w „ne- gatywnych” zamiarach. Czyście panowie wtedy odwołali obchód ku czci p. Sławka? czy prochy Słowackiego nie spoczęły na Wa- welu?

Cóż za dziwaczne rozumowa- nie?... Wyobraźmy sobie — w go- dzinie latowociernego optymiz- mu — że O. Z. N. zechce doko- nać wyczynu i zwoła zgromadze- nia MASOWE w Warszawie. A komuniści wezwą do udziału w zgromadzeniach. Czy p. woj. Ja- rozewicz zakazuje p. pulk. Kocowi jego „imprezy majowej”?...

„Gazeta Polska” uległa najwi- doczniej tej swoistej psychozie, którą szerzy w Polsce ks. Kwiat- kowski wraz ze swoim „nauko- wym” Instytutem do walki z ko- munizmem:

obchód masowy? aha! komu- niści MUSZĄ go opanować!

Przecież to jest NIEPRAWDA.

Polska nie jest wcale „podmino- wana” przez komunizm; i ruch ludowy nie jest „podminowany”. I strach ma wielkie oczy. I „Pra- wa” moskiewska mogłaby śmia- ło — ku pokrzepieniu serc wo- dzów „Kominternu” — przedru- kować artykuł „Gazety Polskiej” na miejscu nacelnym słutym drukiem.

M. NIEDZIAŁKOWSKI.

W Niemczech nie wolno już
nawet składać podań

Po zniszczeniu związków zawodowych robotnicy niemieccy stracili wszelką broń do walki o lepsze warunki pracy, o wyższe zarobki. Pozostało im jedynie prawo składania podań, petycji zbioro- wych, z prośbą o polepszenie bytu.

Przed kilku dniami wyszło zarządze- nie, uchylające nawet takie podania. U- znano je za „niebezpieczną pozostałość

z czasów demokratycznych”; określono je jako „nie dające się pogodzić z zasą- dą wodzostwa”.

Teras nikt już nawet nie adobeć się, w obawie o utratę pracy, na zbiera- nie podpisań pod petycję.

Ani żądać, ani prosić, jeno — zdychać z głodu. Oto los robotnika w Niemczech hitlerowskich.

Stefania Sempołowska
Po czterdziestu pięciu latach pracy

W zeszłym tygodniu „Robotnik” po- dał wiadomość o likwidacji biura „Cze- rowonego Krzyża”, zajmującego się opi- ką nad więźniami obywatelami sowie- kimi w Polsce, a prowadzonego przez Stefanę Sempołowską. Odpowiadało mu równoległe zamknięcie biura „Czerwo- nego Krzyża” prowadzone w Moskwie przez panią Pieszkową, a opiekującą się — odwrotnie — obywatelami polskimi w Z. S. S. R. Likwidacja biur wypadła akurat w 45 roku pracy Stefanii Sempo- łowskiej dla więźniów politycznych.

Caterdzieli pięć lat wstecz — to rok 1892, czasy strasznej ucisku carskiego w Królestwie Polskim, zwanym wówczas „Przywislanskim krajem”, czasy za- racenia budzenia się gwałtownego ludzi- czynu z martwoty, jaka ogarnęła całe społeczeństwo po klęsce powstania 1863 roku. Było to już po procesie i ofia- rach pierwszego „Proletariatu”. Właśnie powstawała Polska Partia Socjalistycz- na, która niepodległość Polski stawiała na pierwszym planie obok ideałów spo- łecznych wyzwolenia proletariatu. Rów- noległenie organizowała się również nie- podległościowa wówczas Liga Narodo- wa. Dorastało pokolenie, któremu da- nem było wywalczyć i zobaczyć wolną wysioną ojczyznę, ale którego młodość była „młodością zbuntowanych, niewol- ników”.

Wolność, to było wówczas najświęt- sze słowo, wypełnione uczuciem, które ro- gumieli wszyscy i które wszystkich łą-

ko z książek i poezji wspomnień, gdy- by los nie zetknął mnie z tymi, co w czarnej nocy ducha wskrzeszali świa- tło, z żołnierzami, co za wolność o- rzę...”

Błogosławiony los. Pchnął mnie na drogę, wiodącą do więzień i zetknął z więźniami politycznymi, z długim, nie- skończeniem długim szeregiem wię- niów politycznych...

Gdy przebiegam myślą wszystkie te zetknięcia — wiem, że unieśli oni (więźniowie polityczni) w me życie nie tylko smutek i melancholię tragi- cznych swych przeżyć — ale wiele pię- kna i siły ducha.

Im zawdzięcam największy skarb ludzki: wiarę w człowieka i wiarę w lepszą przyszłość. Im zawdzięcam, że wartości życiowych najistotniejszych nauczyłam się szukać na szczytach du- cha ludzkiego... Im zawdzięcam, że poznałam w życiu, w rzeczywistości bohaterstwo, z miłości ludzi płynące na usługi doli ludzi i ludzkości, nie- oszczędnie siebie i swoje życie”.

Samodzielna w myślach, niezależna w działaniu, Sempołowska nie należała ni- gdy do żadnej partii politycznej, ale słu- żyła wszystkim więźniom, którzy jej po- mocy potrzebowali.

W 1903 r. Sempołowska została aresz- towana i zmuszona następnie, jako po- dana pruska, do wyjazdu poza granice ówczesnej Rosji. Po jej wyjeździe w Warszawie został zorganizowany niele- galny „Czerwony Krzyż” pomocy wię- niom. Twórcami tej instytucji byli: Maria Paszkowska, Stanisław Kruszew- ski, Stanisław Patek, Maksymilian Zand i Józef Kochanowski. Obok „specjali- stów” od pomocy więziennej — byli tam przedstawiciele ówczesnych partii socjalistycznych. Cała praca centralizo- wała się w kancelarii adwokackiej Sta- nisława Patka przy ul. Królewskiej 25.

Przechodziły tam dziesiątki i setki kre- wnych więźniów politycznych, otrzymy- wały pomoc, wskazówki i wiadomości o więźniach dobre — i te najgorsze, że nie udało się ich uratować od śmierci.

W 1905 r. biuro pomocy więźniom sta- ło się półlegalne, jak zresztą rozmaite inne organizacje społeczne w tym okre- sie rewolucyjnym. Władze rosyjskie zna- ły jego adres i same kierowały tam róż- ne wiadomości, dotyczące spraw polity- cznych. Najznakomiej adwokaci utwo- rzyli Koło obrońców więźniów politycz- nych. Należeli tu Patek, Szumański, Śmiarowski, Borzen, Brokman, K. Sterling, Papieski, Kulakowski i inni. Ilni ludzi uratowali oni od śmierci! Le- karze opatrywali w wielkiej tajemnicy rannych w czasie demonstracji lub w na- padach bojówkowych. Niektóre panie uzyskały pozwolenia wchodzenia do więzień, nawet do cel i oddawania pa- czek. Były to Anna Leliwowa, Maria Olszewska, Maria Woronicka, mecena- sowa Poznańska, Amelia Kamenkova, Laura Pytliska. Nadto cały rewolucyj- ny i patriotyczny odłam społeczeństwa

staral się uczestniczyć w tej pomocy więźniom i ich rodzinom, składając o- fiary w pieniądzu i w naturze.

Władze rosyjskie liczyły się bardzo z kołem adwokackim i dopiero po upad- ku rewolucji i rozpanoszeniu się reakcji zaareztowano Stanisława Patka i ode- brano mu prawo stawiania w sądzie.

Wtedy powstał już legalny „Patronat” (1909), który przetrwał okupację nie- miecką i istnieje w Polsce niepodległej z różnymi w różnych latach uprawnie- niami.

Powstanie Polski niepodległej i nieu- regulowane na razie stosunki z Z.S.S.R. wytworzyły sytuację, w której z obu stron byli jeńcy i więźniowie polityczni. Dlatego powstała w 1919 r. myśl utwo- rzenia biura „Czerwonego Krzyża” w Warszawie i Moskwie. Stefania Sempo- łowska została mianowana „delegatką Rządu sowieckiego” i

NA PROŚBĘ WŁADZ POLSKICH podjęła się kierownictwa biura w War- szawie.

Ludzie, którzy ją znali z dawnej „Po- mocy więziennej”, mieli do niej nieo- graniczone zaufanie. W 1920 r., kiedy wojska sowieckie były pod Warszawą, marszałek Piłsudski przysłał do niej swego adjutanta z zapewnieniem, że do- póki on jest w Belwederze, włos jej z głowy nie spadnie. A było to w czasie wojny!

W 1930 r. minister sprawiedliwości Dutkiewicz, objawiając urzędowanie, do- wiedział się, że „Biuro Czerwonego Krzyża” nie ma prawa przesyłać wię- niom paczek i pieniędzy (zakaz min. Cara). Pamiętał, jak na zesłaniu w Ro- sji otrzymywał przesyłki przez Sempo- łowską. Dał pozwolenie przysyłania do

więzień paczek z jej nazwiskiem. Po- nad to przejrzał umyślnie wszystkie u- stawy polskie i stwierdził, że nie ma za- kazu niesienia pomocy więźniom, a więc tym samym pomoc tę nieść można.

W 1928 r. Sempołowska pisała:

„Przez długie lata kochałmi i szko- nowaliśmy więźnia politycznego. Ne- wet gdy nie zgadzaliśmy się z nim, z jego linią polityczną, wiążała nas z nim idea walki o wolność najszerszej pojęta. Nawet potępiając metody, dro- gi działania, szanowaliśmy bezinteresow- ność, ofiarnąść ideową, zdążającego ku odległym celom swobody i spra- wiedliwości społecznej”.

Wojna dopiero — uprawniającą dep- tantem wszelkich praw ludzkich z pra- wem życia na czele, nie składającą przed nim głowę, poza brutalną si- łą fizyczną, depęca prawo, duszę i życie „wroga” — stworzyła w duszach ludzkich te nastroje, z których płynie dzisiaj ustosunkowanie się społe- czeństwa do przeciwnika ideowego”.

Słowa te były napisane przed lekcją okrucieństwa w stosunku do wrogów ideowych, jaką dały światu Niemcy hit- lerowskie, które zarazem zbliżyły nas do nowej wojny, wprowadziły już Euro- pę, rzecz można, w okres wojenny. Idzie straszna, miazgająca lawina... Ale mimo to, ostatecznie „człowiek” zwycięży be- śnię ludzką. W tej nadziei przypomnia- my i podnosimy zasługi tej ob. Stefanii Sempołowskiej, dla wielu zapomnianej, a wielu nieznaną działaczką najgorę- tszego okresu walki o wolność w Polsce — działaczką, która, idąc drogą niezwykle kamienistą i wyboistą, nigdy nie straci- ła wiary w człowieka.

WŁ. WEYCHERT-SZYMANOWSKA.

Czy istotnie grozi niedobór zbóż?

W ostatnim czasie na rynkach światowych zaznaczyła się znaczna na wyższą cen pszenicy, którą wywołały — jak się ogólnie twierdzi — wzmożone zakupy „wojenne”.

Chodzi tu o rezerwy zbóż, przygotowywane w przewidywaniu komplikacji międzynarodowych, powikłań wojennych. Rzecz charakterystyczna, że bardzo poważne zakupy uczyniły przede wszystkim kraje gospodarki wojennej — Niemcy i Włochy.

Z drugiej strony jednak nie należy zapominać o innych czynnikach, które złożyły się na wzrost cen, a więc urodzaj niepomyślny lub średni, zastosowane w niektórych krajach ograniczenia i p. żniwa wypadły niepomyślnie w Stanach Zjednoczonych, w niektórych krajach Europy. Wyniki kampanii zbożowej były średnie w Australii, niższe od przewidywań w Argentynie. Narazie jednak zapasy są wystarczające i powinny starczyć do końca sezonu.

W każdym razie — sytuacja jest taka, jakiej ostatnio świat nie widział. Zaznacza się konkurencja wśród nabywców. Tak było np. z ładunkami australijskimi z przeznaczeniem dla Niemiec, które zwrócono z drogi. Kraje eksportujące zaczynają zastanawiać się nad stosowaniem ograniczeń wywozu. A są to typowe kraje eksportowe, jak Argentyna. Cóż więc dopiero Polska, której nadwyżki zbożowe są nadwyżkami głodowymi. Jeżeli co można powiedzieć o zakazach wywozu, to chyba tyle, że — stały u nas za późno wprowadzone.

Zresztą obrót zbożem jest bardzo intensywny. Międzynarodowy Instytut Rolniczy przewidywał, że wywóz zbóż wyniesie 148 milionów kwintali wobec 137 milionów w r. ub. Otóż szacunek ten był za skromny. Przez 6 miesięcy przewóz zbóż wyniósł 87.300.000 kwintali wobec 70.400.000 w r. ub.

Należy się liczyć (przy pewnym osłabieniu wywozu), że suma za całą kampanię wyniesie 155 milionów kwintali, co powinno być pokryte przez rozporządzalne nadwyżki...

Tylko, że nie wiadomo, ile wynoszą zakupy Niemiec i Włoch.

Oba te kraje nie ujawniają żadnych cyfr. Dla tego właśnie, być może, przywozy krajów europejskich wykazują niewielką tylkowyżkę (48.900.000 wobec 48.500.000 kwintali) wobec r. ub. Ale z drugiej strony nie brak objawów pomyślnych, które uwalniają nas od trosk o brak zboża. Tak więc Indie, które usunęły się od paru lat z rynku zbożowego, znów się pojawiają na nim z wywozem, wynoszącym ok. 2 milionów kwintali. Możliwe jest pojawienie się zboża amerykańskiego i rosyjskiego.

Decydującą rolę odegrać tu jednak musi nowy urodzaj. Wiadomości o stanie zasiewów z Europy Północnej i Wschodniej nie są zbyt pomyślne (deszcze), są dobre — z Europy Środkowej, Z. S. S. R., nie

pewne — z Kanady, gdzie zachodzi obawa zbyt małej wilgotności. W Stanach Zjednoczonych, mimo podobnej sytuacji, jest przeciwnie.

W każdym razie jednak obawa co do braku zboża — raz jeszcze powtarzamy — nie sprawdzi się i jest wytworem fantazji.

Na tle tej sytuacji należy w kraju domagać się konsekwentnej, regulowanej polityki cen zbożowych i w ogóle rolniczych. Bez wątpienia chodzi o to, by zapewnić opłacalność tej produkcji, a więc będzie objawem pomyślnym, by ceny zbóż i innych produktów rolnych utrzymały się na pewnym poziomie.

Chłop nie może i nie powinien gospodarować ze stratami, ale ce-

ny te nie mogą być zbyt wygórowane.

Natomiast w walce o uzdrowienie rynku niesposób nie zwrócić uwagi na takie np. objawy:

W r. 1927 — 31 chleb pszeniczny w Warszawie był droższy od pszenicy o 141%, w r. 1935 — o 216%, chleb żytni: w r. 1927 — 31 był droższy od żyta o 77%, w r. 1935 — 143%, w ciągu pierwszych 9 miesięcy 1936 r. — o 133%. Te rozwarne nożyce należałoby domknąć, albowiem konsumenta miejskiego obchodzi przede wszystkim cena chleba...

Nad zamknięciem tych nożyc na leży pomyśleć, niezależnie od sytuacji światowej, a może właśnie w obecnej sytuacji. (W.)

Mussolini nadal wysyła „ochotników” do Hiszpanii

Wychodzący w Paryżu organ emigracji włoskiej „Giustizia e Libertà” ogłasza nowe dane o transportach wojskowych z Włoch do Hiszpanii. Korespondencja dotyczy jedynie Mediolanu i Turynu z okolicą. Warto tu jeszcze dodać, że dotychczas wszystkie wiadomości tego pisma okazały się prawdziwe.

Otóż w końcu lutego opuściło Turyn 6.000 żołnierzy i 7.000 karabinów. Po kilku dniach wsiedli

oni na okręt w Savonie i odplynęli do Hiszpanii. Stało się to po upływie 2 tygodni od przyjęcia przez Mussoliniego zobowiązania co do wstrzymania werbunku i wysyłki ochotników.

26-go lutego batalion („czarnych koszuł”) karabinów maszynowych opuścił Turyn, a 26-go lutego 460 osobno zwerbowanych „ochotników”.

W pierwszych dniach marca poleciały trzy bombardowce z zało-

gą włoską na lotnisko hiszpańskie. Za nimi posłano 30 specjalistów-mechaników.

Oddział szoferów w Savonie zbuntował się, gdy dowiedział się, że zamiast do Abisynii, ma jechać do Hiszpanii.

3-go marca sześciu wybitnych specjalistów - lotników wyruszyło z rzymskiego lotniska Ostia do Kadyksu.

Werbunek „ochotników” odbywa się bez przerwy, mimo ciągłych zaprzeczeń min. propagandy Alfieri. Czasami zapominają o swych zapewnieniach i tak np. radio w Teramo przez niedopatrzenie wezwało do werbunku „ochotniczego”.

Jak Mussolini dąży do opanowania Morza Śródziemnego

Mussolini, jak wiadomo, zawarł z Anglią „układ dżentelmeński”, poręczający swobodę Morza Śródziemnego dla obu państw i gwarantujący „status quo” (obecny stan rzeczy) terytorialne na tym Morzu.

Układ ten jest wart tyleż, co zawarty swego czasu przez Mussoliniego układ przyjaźni z Abisynią.

Jak donosi „Daily Herald”, Mussolini prowadzi wyteżoną propagandę na wyspach Malta i Cypr, należących do Anglii, celem pozyskania ludności dla Włoch. Na Malcie jest angielska baza morska, która podobno jest już zagrożona wskutek nieprzychylnych postaw ludności, buntowanej przez Włochy. Propaganda włoska przedstawia Anglię, jako mocarstwo schyłkowe i obiecuje maltańczykom autonomię pod władzą Włoch. Chociaż Włochów jest na Malcie wszystkich 600 na 250 tys. mieszkańców wyspy, to przecież ruchliwość propagandy — włoskiej jest tak duża, że władze angielskie pono nie mogą sobie dać z nią rady.

Cypr jest jednym z najważniejszych punktów angielskich na Morzu Śródziemnym, zajmując

miejsce kluczowe do Suez i Hajfy. Cypr obrany został podobno, jako jeden z punktów obrony angielskiej w nowym programie zbrojeń. Nie dziwnego, że propaganda włoska w ostatnich czasach przybrała ogromnie na sile i ludność Cypru jest poproszu „rozchwytywana” przez faszystowskich fałszywych przyjaźni.

Jednocześnie propaganda włoska obejmuje także francuską wyspę Korsykę i grecką wyspę Kretę. Ulotki włoskie, rozrzucone na Korsyce, głoszą chwałę Napoleona, syna Korsyki, i twierdzą, że Mussolini jest spadkobiercą Napoleona w skali światowej.

W parze z tą rozgłoszoną propagandą odbywa się gorączkowa fortifikacja wysp włoskich na Morzu Śródziemnym, do których zaliczyć trzeba także Majorę hiszpańską, opanowaną całkowicie przez armię włoską. „Jesteśmy więźniami na swej własnej wyspie” — oświadczył hiszpański komendant policji majorowej.

Tak oto Mussolini przestrzega „status quo” na Morzu Śródziemnym i po „dżentelmeńsku” wykonuje układ, zawarty z Anglią na samym początku r. b.

Jak bocian obronił swą wolność właśnie na terenie Trzeciej Rzeszy

W jednej z wiosek niemieckich można było tej zimy, po raz czwarty z rzędu, spotkać bociana, który mimo chłodu i mrozu trwał w swym gnieździe, chroniąc się jedynie w najcięższe mrozy do osiedli ludzkich. Dziwny bociek, w czasie odlotów pozostaje w swym gnieździe, oczekując spokojnie nastania wiosny i powrotu swej „małżonki”, która w ubiegłym sezonie odleciała z czworgiem dorodnych pocieków. Co dziwniejsze, że ptak tak się rozmiłował w swej samotności, że nie pozwala zbliżyć się do siebie ani ludziom, ani innym ptakom. Widocznie w czasie jesieni i zimy pragnie odpocząć po trudach ptasiego „małżeńskiego”

życia. Pisząc parę dni temu w naszym piśmie o antypaństwowym robocie różnych podejranych „instytutów” i „agencji”, zajmujących się rzekomo walką z komunizmem, tow. Niedziałkowski słusznie zażądał w konkluzji: „Dość tego bezczelnego żerowania ludzi całkiem nieodpowiedzialnych. Albo do kryminału, jeśli jest zła wola, albo do Tworek, jeżeli jest choroba umysłowa”...

Niestety, zła wola i choroby umysłowe, szerzące się nagminnie na tle rzekomej walki z komunizmem, czynią dziś w naszym życiu publicznym groźne spustoszenia. Zła wola i choroby umysłowe rzekomych „krzyżowców” antykomunistycznych przenikają daleko i wysoko, nawet tam dokąd przenikać w żadnym razie nie powinny. Zdara się bowiem niekiedy, że głupie

i niekierne insynuacje „ludzi całkiem nieodpowiedzialnych” zapładniają „twórczo” wyobraźnię różnych gorliwców, którzy w walce z wiatrakami „niebezpieczeństwa komunistycznego” chcą znaleźć łatwe szczeble do błyskawicznej i wspaniałej kariery urzędowej. A w konsekwencji — likwidowane są dzieńniki i czasopisma, rozwiązywane i zamykane stowarzyszenia, organizacje i związki zawodowe, nie mówiąc już o represjach i przykrościach, spadających na głowy jednostek, których prawomówność obywatelska — w opinii redakcji „Małego Dziennika” czy jakiegos tam ks. Kwiatkowskiego — nie została uznana za dostateczną. Bo jakoś tak się dziwnie składa, że podlegające dziś represjom pisma, organizacje i osoby można było znaleźć w swoim czasie na listach proskrypcyjnych wiadomej prasy, z czego wniosek prosty, że „ludzie całkiem nieodpowiedzialni” biorą na się nienależną im rolę — informatorów i siflerów państwowych władz bezpieczeństwa.

Denuncjacje i oszczerstwa rozlały się szeroko cuchnącą falą po obszarach życia polskiego. Wśród tych zabójczych fetorów, płynących nieprzerwanie z różnych Ciemnogrodów, trudno jest wprost oddychać człowiekowi uczciwemu. W takiej to właśnie atmosferze, systematycznie zatruwanej antypaństwową „działalnością” jakichś „agencji” i „instytutów” spod ciemnej gwiazdy, stają się

staje naraz przez jakieś szuje „agentem Kominternu”... A wszystko, naturalnie, ze względu „na spokój i bezpieczeństwo publiczne”. Ta obrzydliwa i szkodliwa dla interesów Państwa heca ustać musi. Społeczeństwo polskie nie znieśie, aby antypaństwowa robota nieodpowiedzialnych elementów i mętów, których miejsce w kryminale, w Twórkach, a może w — Berlinie, wywoływała chaos i zamieszanie w życiu publicznym Polski, wystawiając na szwank moralne i fizyczne interesy narodu. Dość tego wywrotowego i antypaństwowego korsarstwa uprawianego pod płaszczykiem wiadomych hasłek! Tu właśnie organa bezpieczeństwa publicznego mają szerokie pole do działania i wzięć zadanie do spełnienia. (x)

Amerykańscy oszuści

Oszuści amerykańscy są niewyczerpani w odkrywaniu coraz nowych źródeł dochodu. Wykorzystując np. stosowane w poszczególnych Stanach, różne stawki po-

datkowe na benzynę, pomysłowi oszuści wybudowali w pobliżu granic międzystanowych stacje benzynowe i olbrzymimi plakatami zwracają uwagę turystów na droższe cło w Stanie sąsiednim, przypominają wobec tego o konieczności zaopatrzenia się w tańszą benzynę sprzedawaną na miejscu. Ura dowany klient korzysta oczywiście z okazji, by po kilku godzinach przekonać się, że go haniebnie nabrano. Motor nagle zaczyna się wreszcie stać. Manipulacje nie nie pomagają, trzeba wóz odciąć do na prawy, przyczem zazwyczaj okazuje się, że „tania” benzyna, jest ordynarną mieszaniną ropy naftowej z benzyną. Mieszance tej nadaje się odpowiednie zabarwienie, by upodobnić ją do benzyny. Sprawą tą zajął się obecnie związek automobilistów, by uzyskać u władz ujednolicenie opłat podatkowych od benzyny i zapobiec oszustwom.

„Złoty Kluczyk”

„Złoty Kluczyk” czyli niezwykle przygodny pajacyk Buratino — ALEKSEGO TOLSTOJA, jest to uroczą i zabawna historyjka dla dzieci, oparta na znacznej mierze na pomysły słynnego „Pinokia”. Seria ciekawych przygód drewnianego człowieka, pajacyka Buratino, kończy się zdobyciem tajemnicy „Złotego Kluczyka”, co przynosi pajacykowi i jego miłym przyjaciółkom kompletne zwycięstwo nad okrutnym prześladowcą Karabasem-Barabasem, właścicielem wędrownego teatru kukiełek.

Bajka Al. Tolstoja, napisana z fantazją, poletem i snawstwem duszy dziecięcej, przełomiona została znakomitą przez Juliana TUVINA i przyozdobiona mnóstwem dowcipnych ilustracji B. MALACHOWSKIEGO. J. Praeworski, w myśł swych chwałobnych zasad wydawniczych nadał całości piękny i staranny szatę graficzną, tak, że książka ma wszelkie dane, by znaleźć szeroką popularność i radośnie uznanie wśród młodocianych czytelników.

B. D.

Łupież niszczy włosy, a wypadanie włosów jest naszym utrapieniem. Z górą dwa lata trwały przygotowania do wypuszczenia na rynek preparatu

OLEUM PETRAE GLIMAR

przeciw łupieżowi i wypadaniu włosów. Najpoważniejsze kliniki i lekarze — specjaliści w Polsce stwierdzają zgodnie, że OLEUM PETRAE GLIMAR usuwa niezawodnie łupież i zapobiega wypadaniu włosów. Ządaje OLEUM PETRAE GLIMAR wraz z orzeczeniami lekarskimi w aptekach, drogeriach i perfumierach w firmie GLIMAR, Lwów, Bataregu 24.

E. C. Bentley i H. W. Allen

ŚMIERĆ FILANTROPA

(przekład z angielskiego W. Kopelówny)

Verney zrobił gest zniecierpliwienia: — Mógł tak zrobić, oczywiście kiedy był jeszcze stosunkowo młodym człowiekiem i nie miał wielkich celów filantropijnych. Ale gdyby to zrobił, sądzę, że wspominałby mi o tym; w każdym razie nie jest prawdopodobne, aby taki dawny testament mógł zapobiec obecnemu beznadziejnemu rozgardiaszowi, jaki przewidyuję. A jeszcze... poza jego własnymi fundacjami są inne czynniki, które mogą mieć pewne pretensje do majątku Randolpha, to znaczy — mają prawo spodziewać się czegoś — wobec faktu, że przez lata całe wspomagał je hojnie i systematycznie.

— Jakiego rodzaju czynniki — zapytał Trent. — Ponieważ nigdy nie byłem milionerem filantropem — interesuje mnie, w jaki sposób odbywa się to wszystko, — jeżeli nie uważa pan tej ciekawości za profanację.

Verney wpatrywał się w pustkę, jak człowiek, zbierający myśli. — No, jeżeli mam to powiedzieć najprościej — chyba z tuzin sekretarzy i przewodniczących różnych komitetów próbowało w różnych chwila-

chach wybać mnie dyskretnie, jakie dyspozycje zrobił Randolph w swym testamencie. Jest naprzykład taki Szpital Humberstone'a i Fundacja Szkolna Humberstone'a i kościół Mass Lane i Londyńskie Towarzystwo Misyjne i Angielskie oraz Cudzoziemskie Towarzystwo Przyjaciół Biblii i Unia Kongregacyjna w Yorkshire i Fundusz Emerytalny Pastorów Kongregacyjnych i Uniwersytet w Leeds i Zjednoczone Niezależne Kolegium w Scalbridge i Narodowa Instytucja Łodzi Ratunkowych i Instytut Marynary Harrowby i Instytut Głuchoniemych w Dewsey i... och, mógłbym wymienić jeszcze tuzin lub więcej takich, które są bezpośrednio zainteresowane w tym, co się stanie z majątkiem Randolpha.

— Dziękuję już, dziękuję — rzekł Trent z uśmiechem. — Nie potrzebuje pan wyliczać więcej, panie Verney, — rozumiem już, jak to jest. Nie miałem pojęcia, że pole pańskiej pracy jest takie rozległe. Oczywiście to nie moja rzecz, ale obawiam się, że dla pana osobiście będzie to poważna strata.

Znowu Verney wzruszył ramionami. — Będę musiał szukać innej posady — po przeszło dwóch latach pozostawiania na stanowisku takim, jakiego nie otrzymam już nigdy. Ale nie kłopotuję się w tej chwili tą myślą. Chcę — rzekł dziko — aby człowiek, który zabił Randolpha, został ujęty i powieszony. Ten nędzny tchórz, który zastrzelił z tyłu bezbronnego starca — i położył kres życiu, oddanemu lito-

ściwym, humanitarnym uczynkom. Chyba znajdują tego człowieka, co? Panie Trent, pan się na tym rozumie. Nie jest prawdopodobne, aby się wymknął, co?

— Nie, nie jest prawdopodobne — rzekł Trent. — Oczywiście to się zdarza od czasu do czasu. Ale musi pan dać policji trochę czasu, poróż — jak wnoszę z tego, co pan mówił — morderstwo nie zostało ujawnione przez kilka godzin.

— Tak, rozumie się. Przypuszczam, że to zależy od śladów, jakie pozostawił morderca. Mam na myśli broń, odciski nóg, odciski palców, to wszystko, o czym się czyta...

— Jeżeli morderca był ostrożny — wskazał Trent — nie potrzebował zostawić żadnych śladów. Kryminałiści często nie zostawiają... ale mimo to policja może na coś wpaść. Czy pan pamięta dokładnie, co mianowicie było o tym dziś w gazetach?

— Mam tutaj — Verney wyciągnął z kieszeni paltka zwinięty egzemplarz „Słońca”. O... tutaj... nie napisano dużo.

Pod szeregiem nagłówków i portretem gładko ogolonego staruszka o surowym wyglądzie, Trent przeczytał umieszczoną wiadomość.

Dalszy ciąg odcinka, z powodu ciągnięcia loterii, ukaże się dopiero za 3 dni.

